

DE GEHEUGENDODER

J.A.
Kerley

**DE
GEHEUGEN
DODER**

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

© 2014 Jack Kerley
Oorspronkelijke titel: *The Memory Killer*
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Malcolm Brice / Arcangel
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1370 1
NUR 330
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Mary Jane.
Zij maakte me aan het lachen.

Bedankt, alle fantastische en hardwerkende mensen bij Aaron M. Priest Literary Agency en HarperCollins UK – met een extra high five voor Sarah Hodgson en Anne O'Brien – voor jullie hulp bij het tot stand brengen van weer een van mijn verhalen. Ik kan rekenen op de besten.

HOOFDSTUK 1

‘Schatten, jullie zijn geweldig! Bedankt voor jullie komst. En als je nog moet komen, ga je gang!’

De artiest die met beide handen overdreven kusjes het publiek in blies, had een beeldschone vrouw kunnen zijn – als ze een vrouw was geweest: grote donkere ogen met dikke wimpers, tere gelaatstrekken, volle, roze lippen. Haar rode haren waren rommelig en hoog opgestoken, ze droeg een oranje gevlamde avondjurk met lovertjes die glinsterden toen ze een van haar lange benen de lucht in stak door de hoge split. Haar slanke enkels kwamen uit in glinsterende pumps met stilettohakken.

‘Zet ’m op, meid,’ riep iemand, en het publiek juichte haar toe toen de vaste afsluiter uit de speakers schalde: The Bitch is Back van Elton John.

Brianna Cass – ofwel Brian Caswell – knipoogde naar het publiek en streek met haar handen langs het diepe decolleté van haar namaakborsten. Haar ogen werden groot van gespeelde verbazing. ‘Volgens mij vinden ze jullie leuk! Vanavond zijn ze een hele cupmaat groter geworden!’

Er steeg luid gelach en gejoel op toen Brianna het trapje afdaalde naar de zaal vol homomannen. Het rook er naar alcohol, aftershave en wiet. Heupwiegend liep ze naar een grote tafel vlak bij het podium. Iemand overhandigde haar een Japanse waaier en terwijl ze zich daarmee koelte toewuifde, ging ze zitten en liet ze zich drankjes aanbieden door de lachende mannen.

‘Hé, ober. Hé!’

Aan een piepklein tafeltje in de hoek van de donkere club wenkte Debro een ober, maar die negeerde hem om de bestelling op te kunnen nemen van een viertal travestieten van in de veertig in een zitje vlak bij

hem. Aan Debro's tafeltje hadden eerst drie stoelen gestaan, alleen had hij er twee naar een andere tafel geschoven. Aangezien hij het druk had, kon hij geen gezelschap gebruiken.

Nadat de ober de bestelling van de travestieten had opgenomen zette hij koers naar de bar.

'Hé daar,' riep Debro. 'Ober!' Debro verhief zijn stem niet graag – als hij zo de aandacht trok, kon hij immers niet onzichtbaar blijven – maar nu Brianna klaar was met haar belachelijke, overdreven act, moest hij snel zijn. 'Ober!'

De ober keek naar hem om, zuchtte en liep naar hem toe. 'Jaah, zegt u het eens,' zei hij hooghartig, met een zogenaamd Frans accent.

Even stelde Debro zich voor hoe het zou zijn om de man op zijn neus te timmeren en hem op de vloer van de nachtclub te verkrachten. In plaats daarvan knikte hij naar Brianna, die nog steeds omringd werd door haar weldoeners. 'Wat is Brianna's lievelingsdrankje?'

De ober keek hem onderzoekend aan, al wist Debro dat die niet alleen zichzelf weerspiegeld kon zien in de glazen van zijn zonnebril. Zijn zwarte gehaakte pet was bijna tot aan de rand van zijn bril omlaag getrokken, zijn hals ging schuil achter een hoge col. Dat hielp hem onzichtbaar te zijn.

'Zjom-paanje,' zei de ober. 'Brianna houdt van zjom-paanje.'

'Champagne? Welke dan?'

'De duurzte, natuurlijk. Criestal... tweehonderdtachtig dollar.' Iet-wat neerbuigend keek de ober naar Debro's drankje: een light-biertje.

'Breng me daar maar een fles van.' Debro pakte zijn portemonnee. 'En zo'n hoog champagneglas.'

Met hernieuwde belangstelling keek de ober hem aan. 'Een fles Criestal en een flûte?'

'Ja, een flûte. Dat zal best.'

De ober maakte zich haastig uit de voeten en Debro wierp een blik op Brianna, die opstond en naar haar weldoeners wuifde, alvorens de hal naar de toiletten in te lopen. 'Zie je dat krenge, broer?' fluisterde hij

in het donker voor zich uit. ‘Zal Brianna vanavond met ons mee naar huis gaan?’

De ober kwam terug met de champagne en het glas. ‘Zal ik de fles ontkoerken?’

Debro knikte, waarop de ober het schroefdraad losmaakte en zonder succes aan de kurk trok. ‘Die verrekte dingen ook altijd,’ mompelde hij met zijn gewone stem; nasaal, waarschijnlijk uit Ohio.

Debro nam de fles Cristal van hem over en wipte moeiteloos de kurk eruit, waardoor er nevel uit de hals opsteeg.

Nadat de ober nog een buiging had gemaakt liep hij met het geld in zijn hand weg.

Debro trok het tafeltje nog zo’n dertig centimeter dieper de schaduwen in en pakte zijn telefoon uit zijn jaszak. Op de achterkant zat een klein buisje met amberkleurige vloeistof geplakt. Met zijn vingernagels werkte hij het dopje ervanaf, en hij begon boven de flûte op zijn telefoon te tikken, terwijl het buisje leegstroomde. Mocht iemand zijn kant op kijken, dan zag die alleen een man een sms’je versturen.

Toen Brianna weer binnenkwam, stonden er vijf volle glazen op haar tafeltje – cadeaus van haar bewonderaars. Met haar lange rode nagels begon ze iene-miene-mutte te doen, om te bepalen met welk drankje ze zou beginnen.

Het was zover.

Debro haalde diep adem, stond op en liep door de drukke ruimte naar haar toe, onderwijl zijn gezicht nog beter bedekkend met de col en de pet.

Bij Brianna’s tafeltje stonden vier jonge mannen, maar die keurden Debro niet meer dan één blik waardig. Debro was niet trendy. Dat maakte deel uit van zijn vermomming. Alleen Brianna’s ogen waren op hem gericht; ze hield haar hoofd schuin alsof ze ervan opkeek dat hij haar persoonlijke ruimte binnendrong.

Met een gemaakte, bewonderende glimlach op zijn gezicht deed hij

alsof hij zich opgelaten voelde, met de fles en flûte in zijn hand. ‘Geweldige show,’ zei hij. ‘Mag ik je iets te drinken aanbieden?’

‘Is dat champagne?’ vroeg ze. ‘Brianna is dól op bubbeltjes.’

Toen Debro het etiket liet zien keek ze hem verrukt aan. Daarop schonk hij het glas vol, waarbij hij met zijn andere hand de amberkleurige vloeistof in het glas aan het oog onttrok. De champagne vermengde zich met het goedje en bruiste tot boven aan de flûte.

‘Dit heb je wel verdiend,’ zei Debro, alvorens haar het glas te overhandigen.

Met haar lange wimpers lonkte ze naar hem, ze dronk het glas in drie slokken leeg en stak hem de flûte toe. ‘Bedankt, schatteboutje,’ zei ze. ‘Dat was super-duper-lekker.’

‘Ik heb de fles voor jou gekocht.’ Hij zette de fles op tafel; die had hij niet meer nodig.

‘Wat een schatje ben jij.’ Ze sloeg haar lange benen over elkaar en schonk nog een keer voor zichzelf in. ‘Hebben wij elkaar al eens eerder gezien, lieve prins?’

Debro maakte zich echter al uit de voeten. Hij ging weer aan het tafeltje in de schaduwen zitten en keek naar de travestiet die zijn champagne opdronk. Naar dat gemene, onbeschofte kreng dat eens flink gestraft moest worden – net als die andere twee stoute jongens die bij hem thuis op de vloer lagen te hallucineren.

Hij keek op zijn horloge. Nu hoefde hij alleen nog maar af te wachten.

HOOFDSTUK 2

Tien dagen later

Bel me, Jeremy, dacht ik.

Ik zat op mijn veranda op Upper Matecumbe Key in Florida, met mijn vingers tegen mijn slapen gedrukt en mijn ogen dichtgeknepen.

Skype me. Sms me. Schrijf me.

Ik deed mijn ogen open en staarde naar mijn smartphone op het tafeltje naast mijn ligstoel.

Nada.

Mijn goede vriendin en oud-collega Clair Peltier, patholoog-anatoom in Mobile, Alabama, was een wetenschapper in hart en nieren. Toch geloofde ze in synchroniciteit, een metafysisch verband tussen tijd, ruimte en energie waarin wensen, dromen, handelingen en gebeurtenissen verbanden aangaan die het menselijk brein te boven gaan. Gisteravond had ik haar nog gesproken en uitgelegd dat iemand die me dierbaar was van de aardbodem leek te zijn verdwenen en dat ik me zorgen maakte.

‘Denk aan diegene, Carson. Als hij bij je hoort, voelt hij dat.’

‘Dat heb ik al gedaan, Clair.’

‘Doe dan beter je best.’

Ik keek op naar de witte volle maan aan de kobaltblauwe hemel. Het licht viel als diamantjes op de golven in de baai achter mijn huis. Het was een prachtige avond, ware het niet dat ik niet wist of mijn broer in veiligheid was.

Inmiddels had ik al zeven weken niets meer van Jeremy vernomen. Het was al eens eerder voorgekomen dat ik een jaar niks van mijn broer had gehoord, maar toen was hij vijfentwintig en zat hij in een instelling voor ontoerekeningsvatbaar verklaarde criminelen, vanwege de moord op vijf vrouwen. Tot mijn grote schaamte heb ik hem daar

twalf maanden lang niet bezocht. Hij was ook met terugwerkende kracht in staat van beschuldiging gesteld voor de moord op onze vader. Die had hij aan een boom vastgebonden en met een keukenmes aan flarden gesneden, toen ik net tien was en Jeremy zestien.

Jeremy had bijna tien jaar opgesloten gezeten. Daarna overtrad doctor Evangeline Prowse, de directrice van de instelling, zowat alle regels van haar leven en beroep door Jeremy mee te smokkelen naar New York. Het aantal mensen dat wist dat Jeremy Ridgecliff mijn broer was, was op één hand te tellen. Maar door een bizarre speling van het lot kreeg ik, Carson Ryder, de opdracht hem aan te houden of te doden, omdat ik als rechercheur veel ervaring had met het opsporen van psychopaten.

Tijdens die zoektocht kwam ik erachter dat mijn broer maar een twijfelachtige rol had gespeeld in de moord op de vrouwen en dat hij helemaal niet de doodstraf of levenslange opsluiting verdiende. Daarom heb ik hem geholpen uit handen van de politie te blijven, een schending van mijn beroepsdeed die nog steeds zwaar op mijn geweten drukt. Door onze vader te vermoorden heeft Jeremy waarschijnlijk mijn leven gered, dus dat zit me helemaal niet dwars.

Na zijn verdwijning in New York heb ik wederom een jaar geen contact met hem gehad, tot hij me belde vanuit een afgelegen plattelandsgemeenschap in Oost-Kentucky, waar hij de identiteit van de gepensioneerde Canadese psycholoog Auguste Charpentier had aangenomen. Hij woonde in een comfortabel optrekje en verdiende bakken met geld door op onorthodoxe wijze de aandelenmarkt te analyseren. Sindsdien hadden we regelmatig contact, zodat ik wist dat er iets aan de hand moest zijn waardoor hij al zo lang niet op mijn telefoontjes, sms'jes en e-mails reageerde.

Ik wist ook dat het niet goed was als mijn broer te veel tijd had om na te denken.

Bel me, Jeremy, dacht ik nog een laatste keer. Zelfzuchtige zak.

De telefoon bleef stil en ik keek op mijn horloge; vier minuten na

middernacht. Het bierflesje op de tafel naast mijn ligstoel was leeg. Nog een teken dat het tijd werd om naar bed te gaan. Nadat ik nog één keer naar de maan had gekeken floot ik. Mr. Mix-up, mijn enorme hond, kwam teruggerend van zijn krabbenjacht op het strand. Geeuwend aaide ik hem over zijn kop, waarna we naar binnen liepen.

Op het moment dat ik de deur op slot deed, liet mijn mobieltje de beginklanken van Dust My Broom van Elmore James horen. Mijn hart sloeg over: had ik mijn eigenzinnige broer opgeroepen? Ik wierp een blik op het schermpje en fronste mijn voorhoofd. Het was Roy McDermott, mijn baas bij het Florida Center for Law Enforcement.

‘Carson, met Roy,’ zei hij. ‘Hopelijk bel ik je niet wakker.’

Roy noemde altijd zijn naam, alsof ik zijn stem zou kunnen vergeten. Hij had een eeuwig grijnzend gezicht – als van een Halloween-pompoen – met strogeel haar dat alle kanten op piekte als een hardnekkige weerborstel.

‘Ik zit op de veranda van de maan te genieten, Roy,’ zei ik, half naar waarheid. ‘Wat is er?’

‘Viv Morningstar heeft me net gebeld. Ze moest jou hebben, maar kon je nummer niet vinden.’

Dokter Vivian Morningstar was een vooraanstaand patholoog-anatoom in Zuid-Florida. Inmiddels hadden we al meerdere keren samengewerkt, en ik vond haar net zo aantrekkelijk als kundig. Een paar keer had ik geprobeerd met haar te flirten, maar aan haar blik te zien kon ik me die moeite beter besparen.

‘Wat wil ze, Roy?’

‘Dat je morgenochtend vroeg meteen naar MD-Gen komt. Het gaat om een geval van vergiftiging.’

MD-Gen stond voor Miami-Dade General Hospital. Een ziekenhuis – waar levende mensen worden behandeld – leek me nogal een vreemde plek voor een patholoog-anatoom.

‘Moet ik niet naar het mortuarium?’

Hij grinnikte. ‘Het is Viv, Carson. Ze heeft me zo’n beetje opgedragen om je naar MD-Gen te sturen.’

Als Vivian Morningstar aan een zaak werkte, was ze te vergelijken met generaal Patton tijdens een mars: volle kracht vooruit, zonder te letten op bommen en bureaucraten. Haar personeel lag aan haar voeten, maar hun liefde werd wel getemperd door angst.

‘Wat heb je tegen haar gezegd?’

‘Alleen dat ik de boodschap zou doorgeven. Doe de maan de groeten van me.’

HOOFDSTUK 3

Een uur voordat mijn wekker om zes uur zou aflopen, werd ik wakker en sprong ik onder de douche. Daarna trok ik een spijkerbroek en een blauw overhemd aan, met een koraalrood linnen colbert eroverheen, zodat niemand tijdens het wachten voor rood licht zou schrikken van de Glock in mijn schouderholster.

Onder mijn huis, dat op palen gebouwd is tegen overstromingen, stapte ik in een Land Rover Defender die ooit in beslag is genomen toen er een drugsbende werd opgerold. Mijn collega's noemden me vaak *sahib* of *bwana* vanwege mijn voertuigkeuze, maar aangezien ik als enige agent in het land een volledig uitgeruste terreinwagen had, lachte ik daar maar om.

Ik nam Highway 1. Een uur en twee koffiepauzes later liep ik het ziekenhuis in en nam de lift naar een kamer op de intensive care. Doc Morningstar stond tegen de muur geleund rapporten te bestuderen; haar donkere, schouderlange haar viel voor haar gezicht. Met haar slanke, atletische bouw leek ze langer dan haar een meter achtenzeventig, al werden haar onwaarschijnlijk lange benen momenteel verbuld door een kakipantalon. Haar blouse was zijdeachtig paars, de mouwen waren tot aan haar ellebogen opgerold. De enige opsmuk bestond uit een paar kleine oorbelletjes; paarse bloemetjes die bij de blouse pasten.

Ze keek op, duwde haar haren uit haar gezicht en knikte. Een glimlach bleef uit, want midden in de kamer lag de patiënt: een jonge man, rond de twintig, blond, met ingevallen, levenloze ogen en een bijna blauw uitgeslagen bleke huid. Zijn neus en mond gingen schuil achter een masker waar zoveel slangetjes naartoe liepen dat het leek of er een mechanische octopus op zijn gezicht zat.

Vragend keek ik Doc aan.

‘Hij heet Dale Kemp,’ zei ze zacht. ‘Drie dagen geleden is hij door wandelaars gevonden bij het Pa-hay-okee-uitzichtpunt in de Everglades. Hij is verkracht, er is sperma aangetroffen, maar de database levert niks op.’

Vroeger duurde het vergelijken van DNA enkele weken, maar met een van onze nieuwe apparaten was het tegenwoordig een kwestie van uren. Als de dader niet in de database stond, had je daar alleen niets aan.

‘Wat heeft hij?’ vroeg ik.

Ze legde de rapporten aan de kant. Haar ogen waren enorm en hadden een bruine kleur die het ene moment licht leek en het volgende donker.

‘Het leek op een overdosis, maar daar was niets van terug te vinden. De dienstdoende arts, dokter Philip Costa, wist dat ik ook gespecialiseerd ben in toxicologie, dus heeft hij me gisteren gebeld. Ik heb een reeks complexere tests laten uitvoeren omdat ik dacht aan scopolamine of atropine, en uit de eerste tests bleek dat er onder meer een grote hoeveelheid *Datura stramonium* in zijn bloed zat.’

‘Datura... watte?’

‘Misschien ken jij het als doornappel.’

Koortsachtig dacht ik na. ‘Die plant uit de nachtschadefamilie?’

Ze knikte. ‘Daarnaast heb ik robitin aangetroffen, een giftige stof uit de *Robinia pseudoacacia*, de witte acacia. Als dieren dat tot zich nemen, raken ze bedwelmd en kunnen ze hun omgeving niet meer herkennen. Vaak komen ze om.’

‘Jezus.’

‘Waarschijnlijk zat er nog meer in die gekke cocktail, Ryder. Maar datura en robinia lijken de voornaamste bestanddelen.’

‘Wat heeft die nachtschade voor uitwerking?’

‘In gematigde doses wordt het medicinaal gebruikt. Hogere doses veroorzaken een delirium en beangstigende hallucinaties. Dat kan resulteren in vreemd gedrag, zoals je uitkleden, aan jezelf plukken,

wezenloos voor je uit staren. Iemand die datura heeft genomen, kan in de spiegel een volslagen vreemde zien. Of een koe. Of helemaal niks.'

Hallucinaties en bedwelming. 'Waar is hij voor het laatst gezien? Is dat bekend?'

'Hij is als vermist opgegeven bij de politie van Miami-Dade. De laatste keer dat hij gezien werd, was hij in een bar in Miami Beach. De dag daarna is hij niet op zijn werk verschenen.'

'Wanneer is hij verdwenen?'

'Tien dagen geleden. Ik wil je nog iets laten zien. Kijk eens naar zijn rug.'

Voorzichtig draaiden we Dale Kemp om. Ik zag blauwe plekken, krassen en een vreemd patroon tussen zijn schouderbladen: twee cirkels, alsof er een spijker over zijn huid was gehaald waardoor die net niet was doorboord. Daaronder stonden twee verticale lijnen, waarvan de bovenkant de cirkels raakte. Tussen de twee verticale lijnen stond een horizontale streep.

'Een acht,' zei ik. 'Met lijnen eronder.'

'Of, als je het een kwartslag draait...'

'Ja.' Ik knikte. 'Een oneindigheidssymbool.'

Nadat we hem weer op zijn rug hadden gedraaid keek ik naar de informatie op de monitor naast zijn bed. 'Blijft hij zo?' vroeg ik. 'Is dit permanent?'

'Zoals je wel zult begrijpen zijn hier weinig gevallen van bekend.' Ze knikte naar een verzameling injectiespuiten op het nachtkastje. 'De robinia belemmert de eiwitsynthese, dus is onze behandeling erop gericht het reactievermogen te vergroten. Die medicijncocktail bevat ook physostyigmine, een acetylcholinesterase-remmer.'

'Eh...'

'Sorry. Het eerste medicijn gaat de giftige werking van de witte acacia tegen, het tweede helpt tegen de hallucinaties.'

Het kwam vreemd op me over dat Morningstar deed alsof Kemp

haar patiënt was. Normaal gesproken kreeg ze haar 'patiënten' in een lijkzak aangeleverd. 'Waar zijn die planten te krijgen, Doc?'

'Doornappel groeit overal in het land in het wild. De acacia komt in de meeste staten ten oosten van de Mississippi voor.'

'Heeft iemand dan gewoon takjes en bladeren in een blender gedaan om dit te maken?'

'De actieve chemicaliën zijn waarschijnlijk uit planten gehaald en verwerkt tot een concentraat. Daar is enige scheikundige kennis voor nodig, maar het is vrij eenvoudig.'

'En hoe zit het met mijn bevoegdheid?' Het verbaasde me steeds meer dat Morningstar me hierheen had laten komen. Hoe gruwelijk verkrachting ook was, het was geen reden om mij erbij te roepen – de FCLE-deskundige op het gebied van psychopaten, sociopaten en andere geesteszieken.

'Je bevoegdheid?'

'Zoals je net al zei is Kemp gevonden door de politie van Miami-Dade, waar hij in het bestand van vermiste personen stond. Waarom heb je mij gebeld, dokter?'

Ze liep naar het raam en staaarde naar het parkeerterrein, dat er zo vroeg op de ochtend verlaten bij lag. Niet alleen snapte ik niet wat ik hier deed, ik wist ook niet waarom zij hierbij betrokken was. Als ze wist om welke gifstoffen het ging, zat haar werk erop. Dan moest ze weer terug naar de doden. Nu deed ze echter net alsof ze hier werkte.

Uiteindelijk draaide ze zich weer naar me om. 'Ik, eh... dit is geen doorsnee zaak, vind je wel, rechercheur? De combinatie van stoffen komt zo berekenend en kil over, een beetje... boosaardig.'

Weer zoiets vreemds. Normaal gesproken zou Morningstar zo'n omschrijving niet gebruiken. Had deze zaak de gewoonlijk zo onverstoorbare patholoog-anatoom van haar stuk gebracht?

'Wil je dat het FCLE deze zaak onderzoekt? Met mij aan de leiding?'

'Dit is toch jouw vakgebied, rechercheur? Alleen een psychopaat zou toch, eh...'

Zonder haar zin af te maken staaarde ze naar het levenloze lichaam tussen al die slangetjes. Zijn gedachten waren in nachtmerries veranderd en zelfs die waren weggebrand, misschien wel voorgoed, door een combinatie van gifstoffen die je misschien wel in je eigen achtertuin zou kunnen vinden.

‘Alleen een psychopaat zou toch van gewone planten een verkrachtingsdrug maken waar Satan jaloers op zou zijn?’ opperde ik.

Ze knikte. ‘Ik wist wel dat jij het treffend zou kunnen verwoorden.’

HOOFDSTUK 4

‘Wil je een zaak van Miami-Dade overnemen?’ vroeg Roy McDermott vanachter zijn bureau, waar hij zijn stroblonde weerborstel tevergeefs probeerde glad te strijken. ‘Hoezo? Hebben we zelf niet genoeg zaken?’

Achter zijn raam op de drieëntwintigste verdieping tekende de skyline van Miami zich af. Het FCLE was gevestigd in het Clark Center in de binnenstad en was de belangrijkste recherchekundige instelling van de staat. Meestal werden we ergens bij geroepen als er speciale expertise vereist was. Daar hadden we onze handen aan vol.

‘Doc Morningstar heeft erom gevraagd.’

‘Misschien zie ik het verkeerd, maatje, maar ze is patholoog-anatoom, geen recherchekundig analist.’

‘Het kan toch wel? De bevoegdheid overnemen?’

Met tegenzin knikte hij. ‘Wij zijn een staatsorgaan, zij een gemeentelijk orgaan. Maar het is een vermissingszaak die waarschijnlijk als een zedenmisdrijf zal worden aangemerkt. Ik zie er geen reden toe, Carson. Tenslotte zitten we niet om werk verlegen.’

Mijn telefoon ging en op het schermpje zag ik dat het Morningstar was. Terwijl ze haar laatste bevindingen uit de doeken deed, maakte ik aantekeningen.

‘Dat was Doc in eigen persoon,’ zei ik, nadat ik had opgehangen.

Roy klapte quasiverrukt in zijn handen. ‘Joepie. Heeft ze nog meer zaken voor ons?’

‘Ze heeft nog een giftige stof gevonden. Calciumoxalaat, noemde ze het. Aangezien de andere gifstoffen uit planten afkomstig zijn, denkt ze dat dit uit de dieffenbachia komt.’

‘De kamerplant? Zo een heb ik er nog in mijn kantoor gehad, tot hij doodging. Waarschijnlijk omdat ik mijn sigaren in de pot uitmaakte.’

‘Kennelijk kan calciumoxalaat voor verlamming aan de stembanden zorgen.’

Roy draaide zich om naar de skyline. ‘Dus de dader doet dat akelige goedje in een drankje. Door de acacia gaat het slachtoffer naar huis met buikkrampen en spierzwakte, door de datura gaat hij hallucineren, en door dit laatste stofje...’

‘Kan hij onmogelijk om hulp roepen.’

Hij draaide zich weer om naar zijn bureau en pakte de telefoon. ‘Je kunt toch goed met Vince Delmara opschieten?’

Ik knikte. Vince was een oudgediende bij de politie van Miami-Dade. Vorig jaar hadden we samengewerkt aan mijn eerste zaak in Florida. Delmara was een eersteklas speurdeus van de oude stempel; het type dat naar een plaats delict ging, alleen om de lucht op te snuiven. Het had meteen tussen ons geklikt.

‘Mooi,’ zei Roy. ‘Laat Vince je er maar doorheen kletsen, dan zal de overdracht wel soepel verlopen.’

‘Zou je denken?’

Hij grijnsde. ‘Waarschijnlijk zullen ze dolblij zijn dat ze de zaak aan ons kunnen overlaten.’

Meestal werkte ik samen met Ziggy Gershwin. Ik belde hem en stond een paar minuten later al voor zijn appartement in Little Havana. Na een poosje kwam er een slanke man met gitzwart haar naar buiten, terwijl hij een scharlakenrood overhemd in zijn kakibroek stopte. Zijn crèmekleurige jasje hing over zijn schouder, in zijn mond had hij een opgerolde tortilla, alsof het een sigaar was. Er liep een stokoude vrouw langs met een donzig beige keffertje en Gershwin struikelde met zijn bootschoenen van Corduaans leer over het hondje. De vrouw wierp hem een ijzige blik toe.

Eenmaal onderweg praatte ik hem bij.

‘*Oy caramba*, Big Ryde,’ zei hij, terwijl hij zijn manchetknopen losmaakte. ‘Dat is me de cocktail wel.’